

JOZUA

4-6

Israël trekt Kanaän binnen en neemt Jericho in door gehoorzaamheid aan God en Zijn ingrijpen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/jozua/4-6

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Twaalf stenen als gedenkteken bij de Jordaan	3 min	4
2	Wonderen doorvertellen aan volgende generaties	4 min	6
3	Wonderen vandaag en geloven zonder te zien	3 min	8
4	De gedenkstenen en de voltooiing van de oversteek	3 min	9
5	De strijders uit de stammen ten oosten van de Jordaan	2 min	11
6	Het naderende Pascha en het vee in de woestijn	4 min	13
7	Het gedenkteken en de angst van Kanaän	2 min	15
8	De onbesneden generatie wordt besneden	3 min	17
9	Daden toegeschreven aan de opdrachtgever	2 min	18
10	Een land dat overvloedt van melk en honing	3 min	19
11	Besnijdenis en het herstel daarna	3 min	21
12	Mozes laat de besnijdenis van zijn zoon na	4 min	22
13	De onenigheid tussen Mozes en Zippora	3 min	24
14	Kwetsbaar in vijandelijk land en toch gehoorzaam	4 min	26

15	Jozua ontmoet de Bevelhebber van Gods leger	3 min	28
16	Een engel of God Zelf als Bevelhebber	2 min	29
17	Godsverschijningen en de menswording van Christus	3 min	31
18	Heilige grond en de hemelse legermacht	3 min	32
19	Gods opdracht om rond Jericho te trekken	2 min	34
20	De ramshoorns en het teken voor de aanval	2 min	35
21	De zeven bazuinen van Jericho en Openbaring	2 min	37
22	De dagelijkse rondgang en het zwijgende volk	2 min	38
23	Jericho als eersteling aan de Heere gewijd	2 min	39
24	De val van Jericho en de redding van Rachab	2 min	40
25	De vloek over de herbouw van Jericho	3 min	42
	Om verder te lezen		44

1

Twaalf stenen als gedenkteken bij de Jordaan

We komen nu bij Jozua hoofdstuk 4. Er staat:

En het gebeurde, toen heel het volk het oversteken van de Jordaan voltooid had, dat de HEERE tegen Jozua zei: Neem voor u twaalf mannen uit het volk, uit elke stam één man, en gebied hun: Neem van hier uit het midden van de Jordaan, van de plaats waar de voeten van de priesters staan, voor uzelf twaalf stenen op. Neem ze met u mee naar de overkant en leg ze neer in het kamp waar u deze nacht gaat overnachten.

JOZUA 4:1-3

Die overnachtingsplaats bleek uiteindelijk Gilgal te zijn, op bijna vijf kilometer van de rivier. Dus deze twaalf mannen droegen die stenen blijkbaar op hun schouders over een afstand van bijna vijf kilometer. Dat vergde waarschijnlijk een paar behoorlijk sterke kerels. Dit waren geen stenen zoals David die met een slinger zou wegslingeren. Dit waren stenen waarmee je een gedenkteken bouwt. Ze waren niet licht. Dus deze mannen moesten die stenen dragen — nou ja, misschien hadden ze ze op karren liggen. Dat is moeilijk te zeggen. We weten niet of ze ze op hun schouders hadden, maar ze moesten ze wel naar Gilgal brengen, en daar hebben ze ze neergezet.

Daarop riep Jozua de twaalf mannen die hij had laten aanstellen uit de Israëlieten, uit elke stam één man,

JOZUA 4:4

Hij had eigenlijk al eerder, in hoofdstuk 3, vers 12, de opdracht gekregen om deze twaalf mannen uit te kiezen. Er staat:

Nu dan, neem voor u twaalf mannen uit de stammen van Israël, uit elke stam één man.

JOZUA 3:12

Maar op dat moment staat er niet waarvoor ze worden uitgekozen. Hij zegt dat ze deze mannen moeten uitkiezen, maar Hij zegt in hoofdstuk 3 niet waarvoor ze worden uitgekozen. Hier krijgen ze te horen dat ieder van hen één steen uit de rivierbedding moet halen, terwijl de rivier wordt tegengehouden. Terwijl ze die nog kunnen oversteken en in de rivierbedding kunnen rondlopen voordat het water terugkeert.

Op die manier zal het gedenkteken dat ze bouwen natuurlijk iets wonderbaarlijks zijn. Telkens wanneer ze deze stenen zien, zullen ze zeggen: ‘Deze stenen lagen ooit midden in die rivier daar.’

‘Hoe is dat dan gebeurd?’

‘Nou, dat moet wel zijn gebeurd doordat God de rivier drooglegde, anders zou dit gedenkteken hier niet kunnen staan. Deze stenen hadden nooit uit de rivier gehaald kunnen worden als dat wonder niet was gebeurd.’

Het was dus een gedenkteken voor het wonder. Vers 5, Jozua zei tegen hen:

en Jozua zei tegen hen: Ga voor de ark van de HEERE, uw God, uit naar het midden van de Jordaan. En laat ieder voor zich een steen op zijn schouder heffen, volgens het aantal stammen van de Israëlieten,

JOZUA 4:5

2

Wonderen doorvertellen aan volgende generaties

Dit veronderstelt, zoals ik al zei, dat er een generatie zal zijn die geen wonderen ziet en aan wie erover verteld moet worden. Daar zouden we even bij kunnen stilstaan. Je zou zulke gedenktekens niet nodig hebben als God voortdurend zulke wonderen zou blijven doen en iedereen ze zou zien. Dan heb je niet noodzakelijk gedenktekens nodig voor de wonderen die Hij heeft gedaan. Maar de veronderstelling is dat God op bijzondere momenten wonderen doet, belangrijke wonderen. En dan moet aan de generatie die ze niet heeft gezien over die wonderen verteld worden. Die generatie moet eraan herinnerd worden.

Een gedenkteken oprichten was één manier om dat gesprek met hun kinderen op gang te brengen. Kinderen zeggen: ‘Die stenen lijken daar niet vanzelf zo terechtgekomen te zijn. Hoe zijn deze twaalf stenen zo neergezet?’

‘O, dat hebben wij gedaan.’

‘Waarom?’

‘Nou, die stenen lagen midden in de Jordaan. We zijn de Jordaan overgestoken en God heeft de rivier op wonderbaarlijke wijze tegengehouden, en daar komen deze stenen vandaan.’

Zo worden ze een manier om informatie over een vroegere bevrijding, een vroeger wonder, door te geven aan een generatie die het niet heeft gezien. Vaak zeggen mensen, wanneer ze de wonderen in de Bijbel zien: ‘Dat lijkt niet op de werkelijkheid, want ik heb nog nooit een wonder gezien.’ Als ik met atheïsten praat, heb ik ze dat soort dingen vaak horen zeggen. Ze zeggen: ‘Nou, in de Bijbel lees ik over al die wonderen. Ik heb nog nooit een wonder gezien.’

Meestal zeg ik: ‘Ik weet niet zeker of ik er zelf wel een heb gezien. Misschien wel. Ik heb dingen gezien die mogelijk wonderen waren. Ik heb gebedsverhoringen gezien, maar ik weet echt niet zeker of ik zal zeggen dat ik een wonder heb gezien. Niet zoiets

als dat de zon aan de hemel stilstond, of dat een dode man uit de dood opstond, of dat de natuurwetten duidelijk werden doorbroken.'

Ik zeg niet dat ze niet gebeuren, maar ik weet niet zeker of ik kan getuigen dat ik er een heb gezien. Dat maakt mijn geloof dat deze wonderen hebben plaatsgevonden op geen enkele manier sterker of zwakker. Want de Bijbel geeft me niet noodzakelijk reden om te geloven dat ik voortdurend wonderen zou moeten zien. De Bijbel geeft ook niet aan dat mensen in de oudheid voortdurend wonderen zagen. De Bijbel schildert geen magische wereld waarin voortdurend vreemde en onnatuurlijke dingen gebeuren.

Dat lijkt misschien zo, omdat die momenten waarop God een overvloed aan wonderen doet, de belangrijke momenten zijn. En dat zijn de momenten waaraan het verhaal veel aandacht besteedt. Het slaat honderden jaren over waarin er geen wonderen zijn, om te vertellen over een tijd waarin God wonderen doet vanwege iets waarmee Hij bezig is. Uitzonderlijk, als je bedenkt dat je in het Oude Testament vierduizend jaar geschiedenis hebt en eigenlijk maar twee perioden waarin veel wonderen bij elkaar voorkomen. De eerste is de uittocht en de verovering van het land, dus Mozes en Jozua. De andere reeks wonderen vinden we rond Elia en Elisa, veel later, honderden jaren later. Er waren wonderbaarlijke bevrijdingen, of in elk geval bevrijdingen door Gods voorzienigheid, in Richteren en in het leven van David enzovoort. Maar niet in de zin dat je ze noodzakelijkerwijs een wonder zou kunnen noemen.

Een reus doden met een slinger is iets opmerkelijks, en we zien Gods hand daarin. Maar niemand kan dat een wonder noemen zoals het splijten van de Rode Zee. Een jongen zou dat tenslotte kunnen als hij heel goed is met een slinger, of het zou zelfs gewoon puur geluk kunnen zijn. Niemand kan zeggen dat het volkomen tegen de natuurwetten ingaat, wat bij een wonder wel het geval is. De atheïst heeft in dat opzicht gelijk. Hij heeft waarschijnlijk nog nooit een wonder gezien, en ik waarschijnlijk ook niet. Dat zou helemaal overeenkomen met wat de Bijbel mij leert te verwachten. Die leert mij niet te verwachten dat de wereld vol wonderen is.

3

Wonderen vandaag en geloven zonder te zien

Sommige christenen denken: ‘Nu de Heilige Geest gekomen is’, en soms lezen we in het Evangelie en Handelingen over alle wonderen die gedaan werden en zeggen we: ‘Wauw, dat zou vandaag ook moeten gebeuren.’ Nou, dat zou ook moeten als God dat wil. Maar het feit dat het toen gebeurde, betekent niet noodzakelijkerwijs dat je mag verwachten dat het altijd gebeurt. Er vonden veel wonderen plaats in de tijd van Mozes vanwege de ingrijpende bevrijding. Het gebeurde in de dagen van Elia en Elisa vanwege een belangrijke waarschuwing die God aan Israël gaf, dat het op het punt stond verwoest te worden. En Hij gaf hun onmiskenbare bewijzen dat Hij door het wonderbaarlijke tot hen sprak. Het gebeurde bij de vestiging van het nieuwe verbond, met de Messias en het apostolische tijdperk. Het is sindsdien ook op andere momenten gebeurd.

Ik betoog niet dat wonderen zijn opgehouden, verre van dat. Ik geloof dat er heel waarschijnlijk, en daar valt heel goed voor te pleiten, op dit eigenste moment op sommige plaatsen wonderen gebeuren. Ze gebeuren niet voor mijn ogen, maar dat betekent niet dat ze nergens gebeuren. Ik heb mensen zien genezen in antwoord op gebed. Was het een wonder? Dat zou ik kunnen zeggen als ik geneigd ben het zo te zien. Iemand anders zou kunnen zeggen: ‘Nee, ze zouden toch wel beter zijn geworden.’

Maar ik heb het over het soort wonderen waarbij dode mensen opstaan, iemand op het water loopt, maagden zwanger worden en dat soort dingen. Die gaan tegen de natuurwetten in. Die gebeuren ook in de Bijbel niet voortdurend. Ze gebeuren bij zeldzame gelegenheden. De meesten van ons moeten het doen met wat erover verteld wordt. We moeten leven zonder de wonderen te zien. Dat is ongetwijfeld waarom Jezus tegen Thomas zei, toen hij het bewijs van de opstanding zag:

Jezus zei tegen hem: Omdat u Mij gezien hebt, Thomas, hebt u geloofd; zalig zijn zij die niet gezien zullen hebben en toch zullen geloven.

JOHANNES 20:29

Dat klinkt bijna alsof de mensen die niet gezien hebben maar wel geloven, meer lof verdienen, omdat hun geloof misschien zuiverder een vertrouwen op God is dan een vertrouwen op bewijsmateriaal.

Hoe dan ook, het punt is dat dit veronderstelt dat aan hun kinderen over het wonder verteld zal moeten worden. Dat betekent dat hun kinderen waarschijnlijk niet zelf dezelfde dingen zullen zien. Wat ze in plaats daarvan zullen zien, is dus een stapel stenen. Maar dat zal voldoende zijn om het gesprek op gang te brengen, zodat ze de informatie aan hun kinderen kunnen doorgeven.

4

De gedenkstenen en de voltooiing van de oversteek

In vers 6 zei hij dat, wanneer je kinderen je vragen:

en Jozua zei tegen hen: Ga voor de ark van de HEERE, uw God, uit naar het midden van de Jordaan. En laat ieder voor zich een steen op zijn schouder heffen, volgens het aantal stammen van de Israëlieten, zodat dit een teken is onder u. Wanneer uw kinderen morgen vragen zullen: Wat betekenen deze stenen voor u?

JOZUA 4:5-6

Vers 7 zegt:

dan moet u tegen hen zeggen dat het water van de Jordaan werd afgesneden voor de ark van het verbond van de HEERE. Toen hij door de Jordaan ging, werd het water van de Jordaan afgesneden. Daarom zullen deze stenen voor de Israëlieten tot een gedenkteken zijn tot in eeuwigheid. De Israëlieten deden zoals Jozua geboden had. Zij namen twaalf stenen op uit het midden van de Jordaan, zoals de HEERE tegen Jozua gezegd had, volgens het aantal stammen van de Israëlieten; en zij namen ze met zich mee naar de overkant, naar het kamp, en legden ze daar neer. Jozua richtte ook twaalf stenen op in het midden van de Jordaan, op de plaats waar de voeten van de priesters hadden gestaan die de ark van het verbond droegen. Ze zijn daar tot op deze dag.

JOZUA 4:7-9

Nu klinken dit vers en nog een soortgelijk vers iets verderop door hun formulering alsof ze zeggen dat er niet alleen bij Gilgal een gedenkteken werd opgericht, maar ook midden in de rivier. Maar de meeste geleerden geloven niet dat dit er staat, omdat de Hebreeuwse tekst blijkbaar wat dubbelzinnig is. Blijkbaar kan het betekenen dat hij niet de stenen midden in de rivier oprichtte, maar dat hij de stenen oprichtte die uit het midden van de rivier kwamen. Zoals het hier geformuleerd is, klinkt het alsof het monument midden in de rivier werd opgericht. Het zou dan natuurlijk daarna onder water komen te staan en nooit door iemand worden gezien. Maar wanneer er staat dat hij de stenen midden in de rivier oprichtte, moet je dat dus begrijpen als de stenen die midden uit de rivier waren gehaald en die bij Gilgal werden opgericht.

[Vertalersnoot: De spreker bespreekt hier de formulering van zijn Engelse Bijbelvertaling. Het hierboven aangehaalde HSV-citaat heeft ‘ook twaalf stenen’ en onderscheidt daarmee een tweede oprichting.]

De priesters die de ark droegen, stonden in het midden van de Jordaan, totdat alle dingen voltooid waren die de HEERE Jozua geboden had tegen het volk te zeggen, overeenkomstig alles wat Mozes Jozua geboden had. Het volk haastte zich en het stak over. En het gebeurde, toen heel het volk het oversteken voltooid had, dat de ark van de HEERE samen met de priesters overstak voor de ogen van het volk. De Rubenieten, de Gadieten en de halve stam Manasse staken in slagorde over voor de ogen van de Israëlieten, zoals Mozes tegen hen gezegd had. Ongeveer veertigduizend tot de strijd toegeruste mannen staken voor het aangezicht van de HEERE over naar de vlakten van Jericho voor de strijd. Op die dag maakte de HEERE Jozua groot voor de ogen van heel Israël en zij hadden ontzag voor hem, zoals zij voor Mozes ontzag hadden gehad, alle dagen van zijn leven.

JOZUA 4:10-14

Met andere woorden, ze zagen dat de mantel van Mozes werkelijk op hem rustte, omdat God hetzelfde deed om de opdracht van Jozua te eren als Hij had gedaan om de opdracht van Mozes te eren, door het water te splijten.

5

De strijders uit de stammen ten oosten van de Jordaan

Ik wil er even op wijzen dat er staat dat Ruben, Gad en de halve stam Manasse 40.000 soldaten voor de ark uit stuurden. Zij leverden de voorste groep soldaten, vóór alle andere kinderen van Israël. Ze hadden beloofd dat te doen. Ze hadden eerder tegen

Mozes gezegd:

Toen naderden zij tot hem en zeiden: Wij zullen hier schaapskooien bouwen voor ons vee, en steden voor onze kinderen. Maar wijzelf zullen ons toerusten voor de strijd, ons voor de Israëlieten uit haasten, totdat wij hen op hun plaats gebracht hebben. Onze kleine kinderen echter zullen in de versterkte steden blijven vanwege de inwoners van het land. Wij zullen niet terugkeren naar onze huizen, voordat iedere Israëliet zijn erfelijk bezit ontvangen heeft. Wij zullen immers niet met hen aan de overzijde van de Jordaan, en verderop, erfelijk bezit ontvangen, want ons erfelijk bezit valt ons ten deel aan deze zijde van de Jordaan, waar de zon opkomt.

NUMERI 32:16-19

Iemand vroeg zich af of ze hun gezinnen zo'n zes jaar lang kwetsbaar voor overvallers achterlieten, toen ze hun kinderen, hun vrouwen en hun vee aan de andere kant van de Jordaan achterlieten en het hele leger de rivier overstak. Die rondtrekkende overvallers komen daar langs, en ik zou mijn vrouwen en kinderen niet onbewaakt willen achterlaten in een gebied zoals dat waar zij zaten.

Maar let op, eerder in Numeri stond dat de stammen Ruben, Gad en Manasse 43.000 mannen hadden die voor de strijd bewapend konden worden. Hier lezen we dat 40.000 van hen de rivier overstaken. Misschien hebben ze er 3.000 achtergelaten om op de vrouwen en kinderen te passen. Dat is heel goed mogelijk, want er waren in deze stammen meer gewapende mannen, of meer krijgslieden, dan we hier zien oversteken. Het zou alleen maar logisch zijn dat ze een klein deel van hun gewapende mannen achterlieten om thuis over de veestapel, het vee en de gezinnen te waken.

6

Het naderende Pascha en het vee in de woestijn

Vers 15:

En de HEERE zei tegen Jozua: Gebied de priesters die de ark van de getuigenis dragen, dat zij uit de Jordaan opklimmen.

JOZUA 4:15-16

Ze staan dus in de rivier te wachten tot iedereen erdoorheen is, en zij gaan als laatsten weg.

Toen gebod Jozua de priesters: Klim op uit de Jordaan. En het gebeurde, toen de priesters die de ark van het verbond van de HEERE droegen, uit het midden van de Jordaan opgeklommen waren, en de voetzolen van de priesters nog maar net op het droge stonden, dat het water van de Jordaan op zijn plaats terugkeerde en als voorheen langs zijn beide oevers stroomde. Het volk was de tiende van de eerste maand uit de Jordaan opgeklommen, en zij sloegen hun kamp op in Gilgal, aan de oostkant van Jericho.

JOZUA 4:17-19

Dat was volgens de Joodse godsdienstige kalender de dag waarop je de lammeren voor het Pascha moest uitkiezen.

De eerste maand, Abib of Nisan, zoals die ook wel werd genoemd, was veertig jaar eerder als eerste maand ingesteld, omdat de uittocht in die maand had plaatsgevonden. Dit is dus op de maand af veertig jaar na de uittocht, eigenlijk bijna op de dag af. Vier dagen later zou het eigenlijk op de dag af veertig jaar na het eerste Pascha zijn.

Het Pascha was over vier dagen, en volgens de wet in Exodus 12 moesten ze op de tiende dag van de maand een lam uitkiezen en het vier dagen lang onderzoeken om er zeker van te zijn dat het een volmaakt lam was, enzovoort. Vervolgens slachten ze het op de veertiende dag, de dag van het Pascha. Ze steken dus over naar Kanaän op de dag waarop ze lammeren zouden uitkiezen.

In de veertig jaar dat ze in de woestijn rondzwierven, hadden ze vee bij zich. Dat weten we omdat ze het gebod hadden gekregen om regelmatig offers te brengen bij de tabernakel: geiten, lammeren en stieren. Ze hadden dus vee.

Je herinnert je misschien dat ze, toen ze in de woestijn rondzwierven, klaagden dat er weinig te eten was. Daarom gaf God hun manna. Zelfs toen Hij hun manna gaf, klaagden ze dat het te weinig smaak had. Ze zeiden:

Het samenraapsel van vreemdelingen dat in hun midden verkeerde, werd met gulzigheid bevangen; daarom jammerden ook de Israëlieten opnieuw en zeiden: Wie zal ons vlees te eten geven?

NUMERI 11:4

Dan denk je: hadden ze dan niet al dat vee? Dat hadden ze.

Sterker nog, bij een bepaalde gelegenheid zei God tegen Mozes:

En tegen het volk moet u zeggen: Heilig u tegen morgen, en u zult vlees eten. U hebt immers ten aanhoren van de HEERE geklaagd: Wie zal ons vlees te eten geven? We hadden het zo goed in Egypte! Daarom zal de HEERE u vlees geven, en u zult eten.

NUMERI 11:18

En Mozes zei:

Kunnen dan voor hen zoveel stuks kleinvee en runderen geslacht worden, dat het voor hen genoeg zal zijn? Kunnen soms al de vissen in de zee voor hen verzameld worden, dat het voor hen genoeg zal zijn?

NUMERI 11:22

Met andere woorden, het vee was er wel, maar het idee om het te slachten en op te eten was niet logisch. Ze hadden het nodig om hun akkerbouwbedrijven en veehouderijen op te zetten. Ze hadden gemakkelijk binnen een paar dagen al hun vee kunnen opeten en er allemaal van kunnen genieten, als ze dat hadden gewild. Ze waren met drie miljoen mensen. Ze hadden hun vee kunnen opmaken, maar dan zouden ze geen fokdieren meer hebben en ook geen offers meer kunnen brengen. Daarom vermeden ze het gedurende die veertig jaar om hun dieren op te eten. Maar met Pascha eet je een lam. We zullen trouwens zien dat ook het manna rond deze tijd ophield, over een paar dagen. Ze gaan dus anders eten. Ze gaan vee eten. Ze kunnen ermee gaan fokken, en ze gaan ook gewassen eten die in dat seizoen al groeiden in het land dat ze veroveren. Ze zullen het manna dus niet meer nodig hebben. Ik neem aan, hoewel het er niet staat, dat ze op deze tiende dag van de eerste maand niet alleen de Jordaan overstaken, maar ook de lammeren moesten uitkiezen die vier dagen later als Pascha zouden worden geofferd.

7

Het gedenkteken en de angst van Kanaän

Vers 20:

Die twaalf stenen die zij uit de Jordaan genomen hadden, richtte Jozua op in Gilgal.

JOZUA 4:20

Hij zei tegen de Israëlieten: Wanneer uw kinderen morgen aan hun vader vragen: Wat betekenen deze stenen? dan moet u uw kinderen laten weten: Op het droge stak Israël deze Jordaan over, want de HEERE, uw God, heeft het water van de Jordaan voor uw ogen doen opdrogen, totdat u overgestoken was, zoals de HEERE, uw God, met de Schelfzee gedaan heeft, die Hij voor onze ogen heeft doen opdrogen, totdat wij overgestoken waren, opdat alle volken van de aarde zouden weten dat de hand van de HEERE sterk is; opdat u de HEERE, uw God, alle dagen vreest.

JOZUA 4:21-24

Deze oversteek wordt dus zelfs uitdrukkelijk vergeleken met de oversteek van de Rode Zee. In dit hoofdstuk wordt behoorlijk veel aandacht besteed aan deze stenen en dit gedenkteken. Er gebeurt in dit hoofdstuk niet zo heel veel, behalve dat de oversteek van de zee wordt voltooid. Maar de nadruk lijkt vooral te liggen op het verzamelen van de stenen en het bouwen van dat gedenkteken.

Zo komen we bij hoofdstuk 5.

Toen al de koningen van de Amorieten aan deze zijde van de Jordaan, namelijk ten westen daarvan, en al de koningen van de Kanaänieten aan de zee hoorden dat de HEERE het water van de Jordaan had doen opdrogen voor de ogen van de Israëlieten, totdat wij overgestoken waren, gebeurde het dat hun hart wegsmolt van angst, en er was geen moed meer in hen vanwege de Israëlieten.

JOZUA 5:1

De kant die werd binnengevallen.

Dit is natuurlijk een hebraïsme:

De moed zonk hun in de schoenen, ze hadden geen greintje moed meer.

Het betekent dat het hun alle moed ontnam. In wezen hadden ze geen fut meer om weerstand te bieden. Ze hadden geen moed. Ze waren gewoon wanhopig, omdat ze zagen dat bovennatuurlijke hulp aan de kant van hun vijanden stond.

8

De onbesneden generatie wordt besneden

In die tijd zei de HEERE tegen Jozua: Maak u stenen messen en besnijdt de Israëlieten opnieuw, voor de tweede keer.

JOZUA 5:2

Nu is het niet zo dat ze een tweede besnijdenis krijgen. Dat zou echt niet in de smaak vallen. Ik weet zeker dat het al niet erg in de smaak viel, maar als ze al besneden waren, zouden ze zeggen: 'Hé, dit is toch echt niet nodig, of wel?' Nou, inderdaad, er is niet veel meer over. Maar ze hadden de besnijdenis duidelijk verwaarloosd. Dit was een onbesneden generatie Israëlieten. God had tegen Abraham gezegd, toen Hij in Genesis 17 de besnijdenis instelde als wet of regel voor zijn nageslacht:

Wie van uw nageslacht niet besneden is, zal van het volk worden afgesneden.

GENESIS 17:14

Het verwaarlozen van de besnijdenis was dus niet iets waar iemand lichtvaardig mee om moest gaan. Als je je zoon niet op de achtste dag besnijdt, zeg je in feite: 'Het kan ons niet schelen of we deel uitmaken van het volk van God, van het volk Israël.' Toch lijkt het niet zozeer uit dat soort openlijke opstandigheid te zijn gebeurd, maar gewoon uit nalatigheid. Terwijl ze door de woestijn zwierven, hadden ze kinderen gekregen die niet besneden waren. We hebben hier dus een heel nieuwe generatie die onbesneden is, en dat moeten we in orde brengen voordat je de strijd aangaat. Je kunt niet zo'n overduidelijk gebied van ongehoorzaamheid aan God in je leven hebben

wanneer je op het punt staat de vijand tegemoet te treden. Je hebt God voor honderd procent aan je kant nodig, en je kunt geen compromissen sluiten. Onbesneden zijn was dus duidelijk een compromis.

Toen maakte Jozua voor zich stenen messen en besneed de Israëlieten op de Heuvel van de voorhuiden.

JOZUA 5:3

De Heuvel van de Voorhuiden heet in het Hebreeuws Gibiath Haaraloth. Het betekent ‘Heuvel van de Voorhuiden’. Het is niet duidelijk of er een heuvel was die zo heette. Onwaarschijnlijk. Het is onwaarschijnlijk dat ze dit toevallig deden bij een heuvel die al ‘Heuvel van de Voorhuiden’ heette. Dat zou wel heel toevallig zijn. Het zou sowieso ongebruikelijk zijn om een heuvel met die naam aan te treffen. Dus ofwel was het een heuvel die ze daarna altijd zo noemden omdat de voorhuiden daar waren neergelegd, ofwel, het is niet eens duidelijk of het een heuvel was die uit voorhuiden bestond. Een kwart miljoen of misschien wel een miljoen voorhuiden — ik weet niet hoeveel het er waren. Maar zo veel voorhuiden zouden beslist een aanzienlijke heuvel opleveren. Het is zeker iets vreemds om over na te denken.

Dit was de reden waarom Jozua hen besneed: heel het volk dat uit Egypte getrokken was, de mannen, alle strijdbare mannen, waren onderweg gestorven in de woestijn, nadat zij uit Egypte getrokken waren.

JOZUA 5:4

9

Daden toegeschreven aan de opdrachtgever

Nu moeten we niet denken dat Jozua met een mes rondging en dit allemaal zelf deed. Het gebeurde op zijn bevel en onder zijn toezicht. Daarom staat er dat Jozua het deed. Dit is een manier van spreken die we in de hele Bijbel zullen tegenkomen. Soms wordt een bepaalde handeling aan iemand toegeschreven, terwijl die persoon het niet zelf

heeft gedaan. De Bijbel zegt bijvoorbeeld vaak dat de Joden Christus hebben gekruisigd. Dat staat in Handelingen hoofdstuk 2, in 1 Thessalonicenzen hoofdstuk 2 en op andere plaatsen. Maar de Joden hebben niemand gekruisigd. Dat deden de Romeinen. De Joden hebben geen spijkers in Jezus geslagen. Dat deden de Romeinse soldaten. Maar ze deden het op aandringen van de Joden, van het Sanhedrin. Het is dus niet ongebruikelijk om in de Bijbel, of zelfs in het hedendaagse Engels, zo te spreken. Wat op iemands bevel wordt gedaan, wordt als zijn handeling beschreven.

We lezen bijvoorbeeld in een van de Evangelien, Mattheüs, dat een hoofdman naar Jezus toe kwam en Hem vroeg zijn zieke knecht te genezen. Maar in het Evangelie van Lukas lezen we dat de hoofdman dat helemaal niet deed. Er kwamen boodschappers van de hoofdman die Jezus vroegen om zijn knecht te gaan genezen. Sommige mensen zeggen dat dit een tegenstrijdigheid is. Het ene vertelt ons dat er boodschappers van de hoofdman kwamen die Jezus vroegen de knecht van die man te genezen. In de weergave van Lukas lijkt het erop dat Jezus en de hoofdman elkaar nooit persoonlijk hebben ontmoet. Maar in Mattheüs lijkt het haast alsof er een rechtstreeks gesprek tussen hen plaatsvindt. Wat namens hem wordt gedaan, kan in een beknopter verteld verhaal worden beschreven als zijn handeling, zijn verzoek. Hij vroeg erom via knechten. Zo praten we vaak. Hier staat dat Jozua al deze mensen besneed. Ik betwijfel of hij al het werk deed, maar het gebeurde op zijn bevel.

10

Een land dat overvloedt van melk en honing

Vers 5:

Immers, al het volk dat er uittrok, was besneden. Al het volk echter dat onderweg geboren was in de woestijn, nadat zij uit Egypte getrokken waren, hadden zij niet besneden.

JOZUA 5:5

Want de Israëlieten waren veertig jaar onderweg in de woestijn, totdat heel het volk van strijdbare mannen die uit Egypte getrokken waren, omgekomen was. Zij hadden niet naar de stem van de HEERE geluisterd, en daarom had de HEERE hun gezworen dat Hij aan hen het land dat de HEERE aan hun vaders gezworen had ons te geven, niet zou laten zien, een land dat overvloeit van melk en honing.

JOZUA 5:6

[Vertalersnoot: De spreker verklaart hier de Engelse woorden ‘were consumed’, in het bovenstaande HSV-citaat weergegeven als ‘omgekomen was’.]

Dat betekent gewoon dat ze stierven.

Trouwens, deze uitdrukking, werd volgens mij voor het eerst gebruikt bij de brandende braamstruik. God vertelde Mozes toen dat het land waar Hij de Israëlieten vanuit Egypte naartoe bracht, een land was dat overvloedig van melk en honing. De uitdrukking wordt ongeveer vijftien keer in het Oude Testament gebruikt. Het is een uitdrukking die ook in de cultuur heel bekend is, en die niet noodzakelijk altijd naar Israël verwijst. Een land dat overvloedig van melk en honing is een uitdrukking die we zouden gebruiken om over een welvarend land te spreken.

Maar de uitdrukking betekent iets. Het is duidelijk niet letterlijk bedoeld. We kunnen zo'n vertrouwde uitdrukking gebruiken als voorbeeld van hoe vanzelfsprekend we niet-letterlijk taalgebruik vinden, zonder te beseffen dat we dat doen. De Bijbel gebruikt voortdurend niet-letterlijke taal. Je zou Kanaän niet binnenlopen en zien dat er melk en honing door de rivieren stroomt, of dat er melk en honing uit de bronnen naar beneden stroomt. Zeggen dat het overvloedig van melk en honing is een dichtelijke manier om te zeggen dat er veel weidegrond voor het vee is. Je kunt veel melk van het vee krijgen, en het land kan veel vee voeden. Honing wordt natuurlijk door bijen gemaakt. Bijen maken veel honing als er veel planten groeien.

De gedachte is dus dat het land heel veel gras en bloeiende planten voortbrengt. Daardoor kan het je melk en honing opleveren via je vee en via de natuur, de bijen enzovoort. Maar we beseffen dat die uitdrukking niet letterlijk bedoeld was. Het vloeiende niet letterlijk over van melk en honing, maar het is een gebruikelijke uitdrukking voor dit land.

11

Besnijdenis en het herstel daarna

Maar hun zonen heeft Hij in hun plaats gesteld. Jozua heeft hen besneden, omdat zij de voorhuid hadden, want zij hadden hen onderweg niet besneden.

JOZUA 5:7

Op dit punt zit er behoorlijk wat herhaling in het verhaal.

En het gebeurde, toen zij het besnijden van heel het volk voltooid hadden, dat zij op hun plaats bleven in het kamp tot zij genezen waren.

JOZUA 5:8

Ik denk dat waarschijnlijk niemand in deze ruimte ooit als volwassene besneden is. Velen van ons zijn misschien als baby besneden, zoals gebruikelijk was toen ik geboren werd. Pasgeboren jongetjes werden standaard besneden. Dat is in onze tijd een omstredener gebruik geworden, en veel mensen vinden dat het iets afschuwelijks is, een vorm van kindermishandeling. Ik kan begrijpen waarom ze dat zouden zeggen. Ik was aanwezig bij de besnijdenis van mijn eerste zoon. Bij die van mijn tweede wilde ik niet aanwezig zijn. Het was geen prettig gezicht. Ik kan begrijpen dat mensen die geen dwingende reden zagen om het te doen, het als niets anders dan het martelen van een kind zouden zien. Maar voor de Israëlieten was het een teken van hun gehoorzaamheid aan God. Als mensen er in de moderne tijd voorstander van zijn en het laten doen, zoals wij bij onze kinderen hebben gedaan en mijn ouders bij hun

kinderen, dan was dat omdat het als gunstig voor de hygiëne wordt beschouwd. Ook dat wordt nog altijd door veel mensen betwist. Er is behoorlijk wat controverse over besnijdenis. Er zijn zelfs bepaalde politieke belangengroepen die besnijdenis proberen te verbieden, ook als die om godsdienstige redenen wordt uitgevoerd. Ik hoorde op het nieuws of in een actualiteitenprogramma dat er politieke pressiegroepen zijn die als enig doel hebben besnijdenis als praktijk te verbieden. Als ze dat zouden doen en geen godsdienstige uitzondering zouden maken, dan zou dat natuurlijk bijna hetzelfde zijn als toen Antiochus Epiphanes de Joden niet toestond zich te laten besnijden, de sabbat te houden of iets anders te doen wat kenmerkend was voor hun godsdienst. Nu sta ik natuurlijk niet sympathiek tegenover de Joodse godsdienst, omdat die heeft afgedaan. Maar als besnijdenis vandaag verboden zou worden, zou dat beslist een schending zijn van de vrijheid om je godsdienst uit te oefenen.

Maar het is een buitengewoon pijnlijke ingreep. Ik denk dat het voor volwassenen nog pijnlijker is dan voor baby's van acht dagen oud. Er is een reden om dat te zeggen, want als een mensenbaby acht dagen oud is, heeft die de hoogste hoeveelheid vitamine K in zijn bloed, en die bevordert de genezing en het herstel. Sommigen zeggen zelfs dat een hoog gehalte aan vitamine K het vermogen vergroot om pijn te verdragen. Baby's hebben van nature op de achtste dag van hun leven het hoogste gehalte aan vitamine K van hun hele leven. Niet een dag eerder of een dag later. Dat is dus het moment waarop God de mensen opdroeg hun baby's te besnijden, maar ze deden het niet. Je doet het dus niet op het gunstige tijdstip waarop God zei dat je het moest doen. Dan moet je het doen op een veel minder gunstig tijdstip. Uitgestelde gehoorzaamheid is soms pijnlijker dan gehoorzaamheid zou zijn geweest als die op tijd was gekomen.

12

Mozes laat de besnijdenis van zijn zoon na

Nu zien we in een eerder verhaal, in Exodus hoofdstuk 4, dat de besnijdenis werd nagelaten. Ook Mozes had nagelaten zijn zoon te besnijden. Toen hij geroepen werd om vanuit Midian naar Egypte te gaan en de farao tegemoet te treden, moest hij, voordat hij de farao tegemoet zou treden, deze zaak ook in zijn eigen gezin in orde brengen. Misschien herinner je je die heel vreemde, korte passage in Exodus 4. We

kunnen die erbij nemen. Anders zou ik er alleen even naar verwijzen, maar deze passage is zo centraal. Ik hoor mensen er voortdurend vragen over stellen, omdat ze die zo verwarrend vinden.

In Exodus hoofdstuk 4, vers 24 tot en met 26, nadat God Mozes bij de brandende doornstruik had ontmoet en hem de opdracht had gegeven de farao tegemoet te treden, lezen we dat Mozes nu met zijn vrouw en zoon naar Egypte reist om precies te doen wat God had gezegd. Vreemd genoeg staat er in vers 24:

En het gebeurde onderweg, in de herberg, dat de HEERE hem tegenkwam en hem wilde doden. Toen nam Zippora een vuurstenen mes en besneed de voorhuid van haar zoon. Zij wierp die voor Mozes' voeten en zei: Werkelijk, je bent voor mij een bloedbruidegom. Toen liet Hij hem met rust. Vanwege de besnijdenissen zei zij toen: Bloedbruidegom.

EXODUS 4:24-26

Naar blijkt, stuurde Mozes haar op dat moment terug naar haar vader, en maakte ze de rest van de reis niet met hem mee. Dit veroorzaakte nogal wat problemen in hun huwelijk. Waarom gebeurde dit nu? Dit is heel vreemd. Het is een van de vreemdste verhalen. Als mensen dit lezen, zeggen ze altijd: 'Hè? Wat is dat?' En daar krijg ik voortdurend vragen over.

Ik denk dat we wat hier gebeurt als volgt moeten begrijpen. Mozes wordt nu, nadat hij veertig jaar schapen heeft gehoed in een vreemd land, Midian, teruggestuurd naar zijn geboorteland, Egypte. Hij moet de farao tegemoet treden en Gods vertegenwoordiger en Gods woordvoerder zijn. Maar op één terrein in zijn leven blijft hij ongehoorzaam. God had hem namelijk, net als alle Israëlieten, opgedragen zijn zoon te besnijden. Nu weten we niet hoe oud zijn zoon op dat moment was, maar hij was beslist al veel ouder dan acht dagen, en de besnijdenis was nagelaten.

Wanneer er staat dat God hem probeerde te doden, weten we niet wat dat werkelijk betekent. God zou hem gemakkelijk in een ogenblik kunnen doden als Hij dat wilde. God deed dus niet werkelijk een poging om hem te doden. Maar Hij was als het ware

bezig met iets wat hem gedood zou hebben als het niet was opgelost zoals het werd opgelost. Misschien werd hij heel, heel ziek, en werd dat herkend als een oordeel van God. En God stond op het punt hem te doden als hij niet het juiste deed. Of misschien verscheen God zoals Hij dat deed om met Jakob te worstelen. Misschien verscheen God in een menselijke gedaante en vocht Hij met Mozes in een gevecht dat een strijd op leven en dood had kunnen zijn.

We weten niet hoe dat eruitzag, dat God hem probeerde te doden, maar we weten dat er iets te zien was, want Zippora zag wat er gebeurde. Ze wist intuïtief waar het om ging, en ze wist dat het om de besnijdenis van haar zoon ging. Dus besneed ze haar zoon en maakte zo een einde aan de situatie. Maar ze liet wel merken dat ze er bezwaar tegen had. Ze was er niet blij mee. Het is bijna alsof ze Mozes er de schuld van gaf:

Je bent voor mij een echtgenoot van bloed, alsof het zijn schuld was.

13

De onenigheid tussen Mozes en Zippora

Maar zie je, je kunt hier tussen de regels door lezen. Blijkbaar hadden Zippora en Mozes hier eerder onenigheid over gehad. Het lijkt erop dat dit een twistpunt tussen hen was. Daarom deed ze alsof het zijn schuld was dat ze uiteindelijk toegaf en haar zoon besneed. Het is vrijwel zeker dat Mozes, toen de zoon geboren werd, zei: 'We zullen deze baby op de achtste dag moeten besnijden.' Zij zei: 'Nee. Dat ga je mijn baby niet aandoen.' En over Mozes lezen we in Numeri:

Maar de man Mozes was zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen die op de aardbodem waren.

NUMERI 12:3

Soms te zachtmoedig. Hij onderwierp zich zelfs aan zijn vrouw en besneed het kind niet. Het kan zijn dat hij er op andere momenten over begon. 'Schat, ik denk dat we beslist zouden moeten...' 'Nee.' En misschien hebben ze er zelfs ruzie over gemaakt.

We weten niet of ze ruzie maakten, maar we weten dat ze erover van mening verschilden. Onder de oppervlakte bestond er verdeeldheid tussen hen over deze kwestie.

Toen ze zag en begreep wat er gebeurde, dat Mozes echt zou sterven als de baby niet besneden werd, wist ze het meteen. Ik denk dat haar geweten niet helemaal gerust was over haar verzet ertegen. Dus geeft ze uiteindelijk toe, maar ze doet het onder protest, boos. ‘Goed dan, je hebt je zin.’

Dat was blijkbaar het einde van hun relatie. We zien haar pas na de uittocht weer, in hoofdstuk 18 van Exodus, wanneer ze met haar vader bij Mozes op bezoek komt. Dat is die andere gelegenheid, een van de belangrijke overgangsmomenten in het leven van Israël waarbij de besnijdenis verwaarloosd was.

Overigens zijn die twee verhalen de enige verhalen in de Bijbel waarin het woord vuursteen voorkomt. Beide spreken in het Hebreeuws over een vuurstenen mes. Vuursteen was een heel harde steensoort. Die komt in dat gebied veel voor. Dit was de bronstijd. Ze hadden bronzen messen kunnen hebben, maar waarschijnlijk hadden ze tijdens hun omzwervingen door de woestijn geen apparatuur om metaal te smelten en te bewerken, en geen gieterijen enzovoort. Het was dus gemakkelijker om een heel hard materiaal zoals vuursteen te nemen en dat tot een mes te slijpen. Van deze twee besnijdenissen wordt allebei gezegd dat ze met vuurstenen messen werden uitgevoerd. En dat is de enige keer dat vuursteen in de Bijbel wordt genoemd. Niet dat dat, voor zover ik weet, heel veel betekenis heeft. Ik denk van niet.

14

Kwetsbaar in vijandelijk land en toch gehoorzaam

Nadat ze besneden waren, moesten ze wachten tot ze genezen waren. Hoelang duurt dat? Ik weet niet hoelang dat duurt, maar blijkbaar is drie dagen net niet lang genoeg. We hebben in Genesis een verhaal over alle mannen van een stad, Sichem, die besneden worden. Drie dagen later hebben ze nog zo veel pijn dat ze zich niet kunnen verdedigen tegen twee mannen die hen allemaal komen doden. Er staat dat

Het gebeurde op de derde dag, toen zij pijn leden, dat twee zonen van Jakob, Simeon en Levi, broers van Dina, ieder hun zwaard namen, brutaalweg de stad overvielen en al wie mannelijk was, doodden.

GENESIS 34:25

omdat de mannen drie dagen eerder besneden waren. Ze konden zich niet verdedigen.

Bedenk eens hoe kwetsbaar dit de Israëlieten maakte, de hele mannelijke bevolking. Ze zijn nu een vreemd gebied binnengevallen. Waarom deden ze het niet toen ze veilig aan de andere kant van de Jordaan waren? Dan hadden ze kunnen wachten tot ze hersteld waren en daarna het gebied kunnen binnenvallen. God leidt hen ertoe het gebied binnen te vallen en zich aan gevaar bloot te stellen. En vervolgens moeten ze zichzelf enkele dagen uitschakelen, zodat ze zich niet eens zouden kunnen verdedigen als ze werden aangevallen.

Wat is God hier van plan? Het is duidelijk dat God tot hen wilde laten doordringen dat ze op Hem moeten vertrouwen, niet op zichzelf. Hij zet hen midden in het strijdgebied en zegt dan: 'Goed, besnijdt jezelf nu, zodat je je onmogelijk kunt verdedigen als je wordt aangevallen door de vijanden die maar een paar kilometer verderop zitten.'

Maar natuurlijk zegt vers 1 van dit hoofdstuk dat alle koningen van de Kanaänieten doodsbang waren. En het was de vrees voor de Heere die God die volken inboezemde, die Israël beschermde. Hetzelfde gebeurde nadat Simeon en Levi alle mannen van

Sichem hadden afgeslacht. Er staat:

Daarop braken zij op. Gods verschrikking lag over de steden die hen omringden, zodat zij de zonen van Jakob niet achtervolgden.

GENESIS 35:5

Ze sloegen niet terug tegen de familie van Jakob. Ik vind het interessant dat God hen enkele dagen in die kwetsbare positie zou brengen, vlak bij het gebied van een van hun vijanden, bij Jericho.

Toen zei de Heere in vers 9 tegen Jozua:

Verder zei de HEERE tegen Jozua: Vandaag heb Ik de smaad van Egypte van u afgewenteld. Daarom gaf men die plaats de naam Gilgal, tot op deze dag.

JOZUA 5:9

wat blijkbaar zoiets als rollen betekent. God liet hen dit dus daadwerkelijk doen in een situatie die je met je gezonde verstand als heel riskant zou kunnen beschouwen, op een gevaarlijke plek om zoiets te doen: jezelf besnijden in vijandelijk gebied. Dat laat zien wat Gods prioriteiten zijn. Nog meer dan de veiligheid van het volk wilde God dat ze Hem gehoorzaam waren. Het maakt zelfs heel duidelijk dat ze Hem gehoorzaam moesten zijn voordat ze ook maar hun eerste aanval konden uitvoeren. Het laat zien hoeveel belang God in deze kwestie aan gehoorzaamheid hecht.

Terwijl de Israëlieten in Gilgal hun kamp hadden opgeslagen, hielden zij het Pascha op de veertiende dag van die maand, in de avond, op de vlakten van Jericho. Zij aten de dag na het Pascha van de opbrengst van het land, ongezuurde broden en geroosterd graan, op diezelfde dag.

JOZUA 5:10-11

Waarschijnlijk van gewassen die al groeiden en die anderen hadden geplant. De Kanaänieten verbouwden daar hun voedsel. Dus nu nemen ze het gebied in; ze nemen ook het voedsel in bezit. Ze kunnen nu tarwe en dergelijke nemen. Ze hebben geen manna meer nodig. Dus vers 12 zegt:

Het manna hield de volgende dag op, nadat zij van de opbrengst van het land gegeten hadden. En de Israëlieten hadden geen manna meer, maar zij aten in dat jaar van de opbrengst van het land Kanaän.

JOZUA 5:12

15

Jozua ontmoet de Bevelhebber van Gods leger

Het gebeurde, toen Jozua bij Jericho was, dat hij zijn ogen opsloeg en zag, en zie, er stond een Man voor hem met een getrokken zwaard in Zijn hand. Jozua ging naar Hem toe en zei tegen Hem: Hoort U bij ons of bij onze tegenstanders?

JOZUA 5:13

Nu, als je bevelhebber van een leger bent en je mannen uitgeschakeld zijn doordat ze besneden zijn — al waren ze dat tegen het Pascha natuurlijk misschien niet meer. Dat was vier dagen later, dus misschien waren ze niet meer uitgeschakeld. Maar je ziet een vreemdeling, waarschijnlijk een nogal onheilspellend uitziende vreemdeling, met een getrokken zwaard. Dat betekent dat het hem ernst is. Hij is er niet om alleen maar te komen onderhandelen. Hij is klaar voor de strijd. Je vraagt je af: ben je hier om ons moeilijkheden te bezorgen, of ben je hier om je diensten aan onze kant aan te bieden?

Jozua gaat deze persoon tegemoet, zonder te weten wie het is. Voor zover hij weet, is het gewoon een geduchte krijger die hen óf te hulp komt óf hen komt uitdagen. Hij zegt:

Ben je voor ons of voor onze tegenstanders?

En het antwoord was:

Hij zei: Nee, maar Ik ben de Bevelhebber van het leger van de HEERE. Nu ben Ik gekomen. Toen wierp Jozua zich met het gezicht ter aarde, boog zich neer en zei tegen Hem: Wat wil mijn Heere tot Zijn dienaar spreken?

JOZUA 5:14

Ik ben niet noodzakelijk voor jullie of voor jullie tegenstanders. Ik ben voor de Heere. Ik ben de bevelhebber van de legers van de Heere. Voor wie de Heere mij ook beveelt te strijden, voor die zal ik strijden.

Het is interessant. Hij zei niet: 'Ja, ik sta aan jullie kant, want ik ben de bevelhebber van de legers van de Heere en God staat altijd aan jullie kant.' God stond op dat moment aan hun kant, maar God staat altijd aan Zijn eigen kant. En Israël stond daar later niet altijd aan. Toen ze Ai aanvielen, stond God zelfs niet aan hun kant, omdat er zonde in het kamp was. Ze konden er dus niet op rekenen dat de aanvoerder van de legermacht van de Heere altijd aan hun kant zou staan. Dat hing van hen af. Het hing af van hun gehoorzaamheid aan God. De bevelhebber van de legermacht van de Heere staat aan Gods kant. En dus zegt hij:

Sta je aan onze kant of aan die van onze tegenstanders?

'Niet noodzakelijk aan een van beide kanten. Ik sta aan Gods kant. Ik voer het bevel over Gods legers.'

16

Een engel of God Zelf als Bevelhebber

Wie is nu deze bevelhebber van de legers van de Heere? Het zou mogelijk een engel kunnen zijn. In Openbaring hoofdstuk 12, vers 7 tot en met 9, lezen we over een oorlog in de hemel, waarin Michaël en zijn engelen oorlog voeren tegen de draak en zijn engelen. We mogen toch zeker aannemen dat de legermachten van de Heere de

engelen zijn. En de bevelhebber van de engelen is, in elk geval in Openbaring, de aartsengel Michaël. Maar de meeste christenen geloven dat deze bevelhebber van de legermachten van de Heere in werkelijkheid hoger staat dan een engel, omdat er staat:

Jozua viel met zijn gezicht op de grond, aanbad hem en zei tegen hem: Wat wilt u, mijn heer, tegen uw dienaar zeggen?

Nu, ‘mijn heer’ is Adonai, wat eenvoudig ‘mijn God’ betekent. Het is een respectvolle aanspreekvorm die veel mannen zouden gebruiken tegenover andere mannen die boven hen staan.

ook de Engelse bron zegt hier ‘mijn God’. Dat wringt met de aansluitende uitleg van de spreker dat deze aanspreekvorm op zichzelf geen erkenning als God inhoudt.

Dat hij hem ‘mijn heer’ noemt, betekent niet dat hij hem als God herkent. Maar dat hij zich neerwerpt en hem aanbidt, lijkt wel die indruk te wekken.

[Vertalersnoot: De spreker redeneert hier vanuit het Engelse ‘worshiped’. De HSV vertaalt op deze plaats ‘boog zich neer’, een formulering die op zichzelf ook eerbetoon kan aanduiden.] In Openbaring hoofdstuk 19 werd Johannes op een gegeven moment overweldigd door wat hem werd getoond. En hij zegt dat hij neerviel en aanbad voor de engel die hem deze dingen liet zien. En de engel zei:

De spreker geeft de woorden van de engel als volgt weer: ‘Sta op. Doe dat niet. Ik ben een engel. Ik ben geen engel. Ik ben een van je broeders.’

De canonieke Engelse bron bevat hier zowel ‘Ik ben een engel’ als ‘Ik ben geen engel’. Beide uitspraken zijn behouden; de tweede botst met de omliggende uitleg, waarin een engel spreekt. Dit is de weergave van de spreker en geen letterlijk HSV-citaat.

Hij zegt:

Aanbid God.

OPENBARING 19:10

Engelen aanbidden is niet goed. Dat mag je niet doen.

17

Godsverschijningen en de menswording van Christus

Maar deze bevelhebber werd door Jozua aanbeden en leek hem daar niet om terecht te wijzen. Dat kan betekenen dat deze bevelhebber het waard was om aanbeden te worden en daarom God zou moeten zijn. Nu geloven de meeste christelijke uitleggers dat dit Christus was in een verschijning vóór Zijn menswording, zoals er vele andere zijn, wat we een theofanie noemen. Strikt genomen betekent het woord 'theofanie' een verschijning van God. Er is nog een ander woord, een christofanie, dat een verschijning van Christus betekent. En de meeste christenen zijn geneigd te denken dat de theofanieën in het Oude Testament, verschijningen van God in een mensachtige gedaante, eigenlijk christofanieën zijn. Dat het niet God de Vader is, maar Christus Die hier gezien wordt, uiteraard vóór Zijn daadwerkelijke geboorte in Bethlehem.

Het verschil tussen een theofanie zoals deze en de daadwerkelijke menswording zou zijn dat Hij bij de menswording via een menselijke familielijn kwam en via een enigszins normaal proces. Niet helemaal, want er is sprake van een wonderbaarlijke verwekking. Maar Hij groeit in de baarmoeder, Hij heeft een menselijke natuur, Hij wordt geboren, Hij leeft en Hij sterft, zoals ieder mens. Terwijl het bij een theofanie vermoedelijk alleen om een kortstondige verschijning in een menselijke gedaante gaat. God verschijnt, doet waarvoor Hij hier is en verdwijnt dan weer. Hij doorloopt geen heel mensenleven. Hij wordt niet ergens geboren om vervolgens ergens te sterven.

En dat is zelfs wat er over Melchizedek staat, van wie ik persoonlijk denk dat hij een theofanie was. Er zijn mensen die daar anders over denken. Maar over Melchizedek staat er:

Zonder vader, zonder moeder, zonder stamboom kent hij geen begin van dagen en ook geen levenseinde, maar aan de Zoon van God gelijkgemaakt, blijft hij in eeuwigheid priester.

HEBREEËN 7:3

En hoewel veel mensen misschien eenvoudig denken dat dit betekent dat er niets is opgetekend over zijn vader, moeder, zijn geboorte of zijn dood, neem ik de schrijver van Hebreeën op zijn woord. Hij zegt:

Het leven van die man had geen begin en geen einde. Hij had geen vader of moeder.

Dat is wat een theofanie zou zijn. Hij ziet eruit als een mens, maar Hij heeft geen menselijke voorgeschiedenis. Hij leeft geen mensenleven. Hij heeft een menselijke gedaante, maar Hij is hier maar even. Hij is hier alleen voor deze ontmoeting. Daarna zal Hij hier niet meer zijn. Het is een kortstondige verschijning van God of een verschijning van Christus. We zouden de menswording, toen Jezus werkelijk een mens werd, kunnen beschouwen als een langdurige theofanie, een leven lang. Maar die was natuurlijk uniek, doordat Hij werkelijk een menselijke natuur had, en niet alleen een menselijk uiterlijk. Hij werd werkelijk een mens. Hier is Hij waarschijnlijk niet werkelijk een mens. Hij wordt een man genoemd, zoals engelen ook mannen worden genoemd wanneer ze verschijnen, omdat ze eruitzien als mannen, maar het zijn geen menselijke mannen.

18

Heilige grond en de hemelse legermacht

En dus valt Jozua voor Hem met zijn gezicht ter aarde. En de Bevelhebber van het leger van de HEERE zegt tegen Jozua:

Toen zei de Bevelhebber van het leger van de HEERE tegen Jozua: Doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats waarop u staat, is heilig. En Jozua deed dat.

JOZUA 5:15

En Jozua deed dat.

Ook dit lijkt erop te wijzen dat deze Bevelhebber van de legermacht van de HEERE God is. Want dit is precies wat God tegen Mozes had gezegd toen Mozes in de tegenwoordigheid was van de brandende struik, waar God was. God verscheen aan

Mozes en sprak tot hem, en de tegenwoordigheid van God maakte die plek tot een heilige plaats. En dus zei Hij:

En Hij zei: Kom hier niet dichterbij. Doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats waarop u staat, is heilige grond.

EXODUS 3:5

En Jozua krijgt hetzelfde te horen, waarschijnlijk omdat ook hij in de tegenwoordigheid van God is. Ik denk dat we dit het beste zo kunnen begrijpen.

Dus als Jozua nog maar net het land binnentrekt, ontmoet hij deze hemelse boodschapper. In het volgende hoofdstuk spreekt de HEERE in vers 2 tegen Jozua. Het zou heel goed kunnen dat Hij via deze Bevelhebber spreekt, maar misschien ook niet. Dat wordt ons niet verteld. De HEERE had eerder in hoofdstuk 1 tegen Jozua gesproken, kennelijk zonder in deze gedaante te verschijnen. Maar de verschijning van de Bevelhebber van de legermacht van de HEERE hier kan maar kort hebben geduurd. Misschien heeft Hij eenvoudig gezegd: 'Ik ben hier zodat je Mij kunt zien en weet dat Ik in de buurt ben. Je zult Mij niet meer zien, maar Ik ben hier. En de legers van de HEERE werken aan jouw kant mee. Dus wanneer je binnenkort de muren van Jericho ziet instorten, zul je weten dat het niet de kracht van jullie schreeuwende stemmen en de geluidsgolven waren die ze omver hebben gehaald. De legers van de HEERE hebben het gedaan. Je kunt ze alleen niet zien. En Ik ben hier alleen om Mezelf voor te stellen. Ik ben hier om Gods echte legers aan te voeren. Je denkt dat Israël de legers van de HEERE is. Nou, Hij heeft grotere legers dan dat, sterkere legers dan dat.'

Denk aan Jezus. Zijn discipelen wilden Zijn leger zijn. Tenminste, een van hen wilde dat. Wanneer Jezus wordt gearresteerd, trekt Petrus zijn zwaard en probeert hij Jezus te verdedigen. En Jezus zei:

Toen zei Jezus tegen hem: Doe uw zwaard terug op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen. Of denkt u dat Ik Mijn Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen ter beschikking stellen?

MATTHEÛS 26:52-53

Met andere woorden: 'Ik ben de Bevelhebber van de legermachten van de HEERE. Ze zouden komen en alles doen wat Ik hun opdraag. Dus Ik heb jullie zwaarden niet nodig, dank je wel.'

En bij de verovering van Jericho werden de muren op bovennatuurlijke wijze neergehaald. Hoewel God later, bij de verovering van Kanaän, wel gebruikmaakte van de zwaarden van Israël, gebeurde dit in Jericho om te laten zien dat ze hun veldslagen werkelijk niet door kracht of door geweld zouden winnen, maar door Gods Geest, door Gods ingrijpen.

19

Gods opdracht om rond Jericho te trekken

En dus staat er in hoofdstuk 6:

Jericho was volkomen gesloten vanwege de Israëlieten: er ging niemand uit en er ging niemand in.

JOZUA 6:1

Ze gingen niet naar buiten en naar binnen om hun gewone bezigheden te verrichten. Ze waren erop voorbereid om belegerd te worden door hun vijanden, Israël.

Toen zei de HEERE tegen Jozua: Zie, Ik heb Jericho met zijn koning en zijn strijdbare helden in uw hand gegeven. U, alle strijdbare mannen, moet rondom de stad gaan, de stad één keer rondtrekken. Zo moet u zes dagen doen.

JOZUA 6:2-3

Dat wil zeggen, zes dagen achter elkaar zouden ze er één keer omheen trekken. Hoelang zou dat duren? Nou, Jericho is veel kleiner dan je je misschien voorstelt. De muren waren weliswaar hoog. Men zegt dat de muren zo'n zestig meter hoog waren. Dat is zo hoog als een gebouw van twintig verdiepingen. Maar het daadwerkelijke oppervlak was maar ongeveer drie hectare. Dat lijkt mij echt klein. Ik had in Idaho een erf met grond van ongeveer tweeënhalve hectare, en dat leek me niet erg groot. De hele stad, drie hectare? Men zegt dat de omtrek waarschijnlijk ongeveer achthonderd meter was. Je kon er in tien minuten omheen lopen.

Natuurlijk, als je er op enige afstand vandaan loopt, leg je een grotere omtrek af. Maar dan nog zou het elke dag niet erg lang duren om eropuit te gaan en één keer om de stad heen te lopen. Het zou zelfs helemaal niet moeilijk zijn om er op de zevende dag zeven keer omheen te lopen. Dan zou je nog steeds vóór de lunch klaar zijn. Het was echt niet erg groot. En dus moesten ze de eerste zes dagen eropuit gaan en eromheen lopen, elke dag één keer om de stad heen.

20

De ramshoorns en het teken voor de aanval

Zeven priesters moeten voor de ark uit zeven ramsbazuinen dragen. En u moet op de zevende dag zeven keer rondom de stad gaan, en de priesters moeten op de bazuinen blazen.

JOZUA 6:4

Alles bij elkaar liepen ze er die week dus dertien keer omheen: zes keer in de eerste zes dagen en zeven keer op de zevende dag. En dan staat er dat ze op de ramshoorns zullen blazen. Dit is de sjofar. Dit is het muziekinstrument dat het vaakst in het Oude Testament wordt genoemd, maar eigenlijk is het nauwelijks een muziekinstrument. Met een sjofar maak je eerder lawaai dan muziek.

Misschien heb je ooit een sjofar gehoord. In bepaalde delen van het lichaam van Christus bestaat tegenwoordig een fascinatie voor alles wat Joods is. Ik ben op plaatsen geweest waar christenen sjofars meenemen naar de aanbiddingsdienst. Ik wou dat ze dat niet deden. Ze hebben zo'n lange, uitgerekte ramshoorn, en daar blazen ze op, en het is alleen maar lawaai. Het maakt geen muziek. Je kunt er misschien twee of drie tonen uit krijgen, maar ik betwijfel of je kunt bepalen welke tonen dat zullen zijn. Het is niet zoals het bespelen van een muziekinstrument. Het is meer een signaalhoorn. Hij dient om de troepen bijeen te roepen of de aandacht te trekken. Dit zijn de zogenoemde ramshoornbazuinen, de sjofar.

Er staat in vers 5:

En het zal gebeuren, als men de langgerekte toon op de ramshoorn blaast, als u het bazuingeschal hoort, dat heel het volk een luid gejuich zal aanheffen. Dan zal de stadsmuur instorten en het volk moet eroverheen klimmen, ieder recht voor zich uit.

JOZUA 6:5

Dit is op de zevende dag, na de zevende ronde om de stad.

Dat wil zeggen, ze zullen de stad binnendringen zodra de muren gevallen zijn.

21

De zeven bazuinen van Jericho en Openbaring

Toen riep Jozua, de zoon van Nun, de priesters en zei tegen hen: Draag de ark van het verbond, en laat zeven priesters zeven ramsbazuinen dragen, voor de ark van de HEERE uit. En tegen het volk zei hij: Trek verder en ga rondom de stad, en wie toegerust is voor de strijd, moet voor de ark van de HEERE uit trekken.

JOZUA 6:6-7

Er komen hier heel wat zevens voor. Dit gaat zeven dagen duren. Er zijn zeven priesters met zeven hoorns, en op de zevende dag gaan ze er zeven keer omheen lopen. Het lijkt bijna op het boek Openbaring, dat doorweven is met allerlei zevens: zeven zegels, zeven bazuinen, zeven schalen.

Maar die zeven bazuinen wilde ik even noemen. In Openbaring is veel van de beeldspraak ontleend aan verhalen en passages uit het Oude Testament. Het oordeel over Gods slachtoffer in Openbaring wordt, in elk geval voor een deel, voltrokken doordat zeven engelen op zeven bazuinen blazen. Dat is vrijwel zeker een weerklank van dit verhaal, waarin het volk van God zijn vijanden overwon, of de stad van de vijand viel doordat er op zeven bazuinen werd geblazen.

Dus in Openbaring, hoofdstuk 7 tot en met 11, worden zeven bazuinen geblazen die de val van Gods vijand teweegbrengen. Misschien geen echte stad; misschien de hele wereld. Maar het punt is dat de verwoesting in Openbaring wordt vergeleken met de verwoesting van Jericho. Er zijn in Openbaring ook overeenkomsten met Sodom en Babylon en andere dingen. Oude verhalen uit het Oude Testament klinken vaak door in de oordeelsprofetieën in het boek Openbaring. Hier leveren de zeven bazuinen waarschijnlijk de oorspronkelijke beeldspraak voor de zeven bazuinen in Openbaring.

Vers 8:

22

De dagelijkse rondgang en het zwijgende volk

En het gebeurde zoals Jozua tot het volk gesproken had. De zeven priesters die de zeven ramsbazuinen droegen, trokken voor het aangezicht van de HEERE uit en bliezen op de bazuinen, en de ark van het verbond van de HEERE kwam achter hen aan. Wie toegerust was voor de strijd, ging voor de priesters uit die de bazuinen bliezen, en de achterhoede kwam achter de ark aan, terwijl men al lopend op de bazuinen blies. Jozua had het volk echter geboden: U mag niet juichen, u mag uw stem niet laten horen en geen woord mag er uit uw mond gaan, tot op de dag dat ik tegen u zeg: Juich! Dan moet u juichen. Hij liet de ark van de HEERE rondom de stad gaan, eenmaal eromheen. Toen kwamen zij weer in het kamp, en overnachtten in het kamp.

JOZUA 6:8-11

Het volk mocht tot de zevende dag niet schreeuwen, en dan moesten ze alles geven wat ze hadden. Toch was het geen stille mars. De priesters bliezen op die sjofars terwijl ze om de stad liepen, en de mensen hielden hun mond, maar de sjofars klonken.

Als je ooit een sjofar hebt gehoord: voor de mensen in de stad is dat iets heel onheilspellends. Ze horen die afschuwelijk klinkende hoorns en zien die angstaanjagende stoet van die legers om hen heen trekken. Ze vallen niet aan, ze belegeren de stad zelfs niet, ze ondernemen helemaal geen enkele militaire opmars. Ze lopen alleen maar rond en gaan weer naar huis. Maar het geluid van die sjofar, ik durf te wedden dat dat de hele dag in hun oren zou naklinken, en ik durf te wedden dat het hen 's nachts zou achtervolgen. Het zou niet prettig zijn om dat te zien gebeuren. Maar de eerste zes dagen waren het alleen de hoorns, zonder geschreeuw.

Er staat in vers 14:

Zo gingen zij op de tweede dag eenmaal rondom de stad, en zij keerden terug in het kamp. Zo deden zij zes dagen lang.

JOZUA 6:14

Dat kan ongeveer een uur of langer hebben geduurd.

23

Jericho als eersteling aan de Heere gewijd

En het gebeurde op de zevende dag dat zij vroeg opstonden, zodra de dageraad aanbrak, en dat zij op dezelfde wijze rondom de stad gingen, zevenmaal. Alleen trokken zij op die dag zevenmaal rondom de stad. En het gebeurde, toen de priesters de zevende maal op de bazuinen bliezen, dat Jozua tegen het volk zei: Juich, want de HEERE heeft u de stad gegeven! Maar de stad moet met de ban aan de HEERE gewijd zijn, de stad zelf en alles wat erin is. Alleen Rachab, de hoer, zal in leven blijven, zij en allen die bij haar in huis zijn, omdat zij de boden die wij uitgestuurd hadden, verborgen heeft. Past ú echter op voor wat met de ban gewijd is. Anders slaat u zichzelf met de ban, als u neemt van wat met de ban gewijd is; en dan maakt u van het leger van Israël een met de ban geslagen leger en stort u het in het ongeluk. Maar al het zilver en goud en de koperen en ijzeren voorwerpen moeten heilig zijn voor de HEERE; ze moeten bij de schat van de HEERE komen.

JOZUA 6:15-19

Bij hun latere veroveringen van andere steden zouden ze de buit voor zichzelf mogen nemen en zich daarmee mogen verrijken. Maar deze eerstelingen zijn van de Heere. Het is alsof je God de eerstelingen van je oogst geeft. Door later de eerstelingen van de oogst naar de tempel te brengen, zeiden ze als het ware: 'We erkennen dat onze hele oogst aan de Heere toebehoort, maar het geven van de eerstelingen is ons teken dat we dit erkennen.'

Zo zouden ook alle steden overwinningen van de Heere zijn. Maar deze stad en alles wat erin was, zouden ze uitdrukkelijk aan de Heere overdragen en niets voor zichzelf houden. Daarmee erkenden ze God als Degene Die hun leider is, en dat alles wat ze doen aan de Heere gewijd is. Maar deze stad is, meer dan de andere, de stad die daadwerkelijk overgedragen zal worden. Geen enkel deel van de buit mag aan de overwinnaars worden gegeven. Alles zal worden verbrand, met uitzondering van de edelmetalen; iedereen zal worden gedood. Die kunnen niet worden verbrand, dus zullen ze aan de tabernakel worden gegeven, waarschijnlijk om daar te worden gebruikt. In die zin worden ze aan de Heere gegeven.

24

De val van Jericho en de redding van Rachab

Nu vers 20:

Het volk juichte, toen zij op de bazuinen bliezen. En het gebeurde, zodra het volk het bazuingeschal hoorde, dat het volk een luid gejuich aanhief. En de muur stortte in en het volk klom de stad in, ieder recht voor zich uit, en zij namen de stad in.

JOZUA 6:20

En zij sloegen alles wat in de stad was, met de ban, met de scherpte van het zwaard, van de man tot de vrouw toe, van het kind tot de oude, en tot het rund, het schaap en de ezel toe. En Jozua zei tegen de twee mannen, de verkenners van het land: Ga het huis van die vrouw, die hoer, binnen en breng de vrouw vandaar naar buiten, met alles wat van haar is, zoals u haar gezworen hebt. Toen gingen de jongemannen, de verkenners, naar binnen en brachten Rachab naar buiten, met haar vader, haar moeder, haar broers, en alles wat van haar was. Ook brachten zij al haar familieleden naar buiten en zij lieten hen buiten het kamp van Israël verblijven. De stad verbrandden zij met vuur, met alles wat daarin was. Alleen het zilver en het goud en de koperen en ijzeren voorwerpen legden zij bij de schat van het huis van de HEERE. Zo liet Jozua de hoer Rachab in leven, met de familie van haar vader en alles wat van haar was. Zij heeft tot op deze dag in het midden van Israël gewoond, omdat zij de boden verborgen had die Jozua gestuurd had om Jericho te verkennen.

JOZUA 6:21-25

Dit werd dus geschreven tijdens het leven van die eerste generatie. Rachab leefde nog toen het boek werd geschreven. Ze had blijkbaar aan de voorwaarden voldaan en haar familie in het huis bijeengebracht, en ze werden allemaal gespaard. Maar ze werden buiten het kamp van Israël gehouden. Ze waren geen Israëlieten. Ze werden gespaard vanwege de afspraak, maar ze werden niet in Israël opgenomen. Rachab later wel, want we weten uit Mattheüs 1:5 dat ze trouwde met een Joodse man die Salmon heette en zo later deel ging uitmaken van de geslachtslijn van David. Maar ze had zich blijkbaar tot hun godsdienst bekeerd. We weten niet of haar familie zich bekeerde of alleen maar aan het oordeel ontkwam. Misschien zijn ze uiteindelijk in Israël opgenomen als ze zich lieten besnijden en de dingen deden die ze moesten doen.

25

De vloek over de herbouw van Jericho

Vers 26:

In die tijd liet Jozua het volk zweren: Vervloekt is die man voor het aangezicht van de HEERE die opstaat om deze stad Jericho te herbouwen. Laat hij haar fundering leggen op zijn eerstgeboren zoon en haar poorten oprichten op zijn jongste zoon!

JOZUA 6:26

Zo was de HEERE met Jozua, en zijn roem ging door heel het land.

JOZUA 6:27

Wat betekent dit?

Laat hij haar fundering leggen op zijn eerstgeboren zoon en haar poorten oprichten op zijn jongste zoon!

JOZUA 6:26

Dit wordt altijd zo begrepen dat zijn eerstgeborene zal sterven op de dag dat hij het fundament van de stad legt, en dat zijn jongste zoon zal sterven wanneer de stad voltooid is en ze de laatste hand eraan leggen: de poorten, de laatste dingen die worden opgehangen. Bij de herbouw van Jericho zal een man dus zijn oudste en zijn jongste zoon verliezen.

In de oudheid bestond er een gebruik, en sommigen denken dat hiernaar wordt verwezen, waarbij de heidenen in hun steden vaak iets hadden wat op een tijdcapsule leek: iets wat in de hoeksteen van een gebouw werd gelegd. Ze wijdden gebouwen daadwerkelijk aan hun goden door levende kinderen, als in een tijdcapsule, in de hoeksteen van een gebouw of in het fundament van het gebouw te plaatsen. Het was

gewoon een heidens idee om de goden te behagen. Sommigen menen dat het betekent dat zijn eerstgeboren zoon in het fundament zou worden ingemetseld. Dat staat er niet duidelijk, maar zo kan het wel zijn gebeurd.

Het kwam inderdaad uit, honderden jaren later. We lezen erover in 1 Koningen hoofdstuk 16, vers 34. 1 Koningen 16:34 zegt:

In zijn dagen bouwde Hiël uit Bethel Jericho weer op. Op zijn eerstgeboren zoon Abiram legde hij de fundamenten ervan, en op zijn jongste zoon Segub richtte hij de poorten ervan op, overeenkomstig het woord van de HEERE, dat Hij gesproken had door de dienst van Jozua, de zoon van Nun.

1 KONINGEN 16:34

Het boek 1 Koningen vermeldt dus dat deze vloek die Jozua over de stad uitsprak, uitkwam bij de man die Jericho daadwerkelijk herbouwde, honderden jaren na dit moment. Een uitgesproken vloek kan dus, denk ik, werkelijk kracht hebben. God kan een zegen bekrachtigen, en Hij kan een vloek bekrachtigen die door een godvruchtige man wordt uitgesproken. Tenminste, als die man door de Geest wordt geleid om zo'n vloek uit te spreken. God bekrachtigt die.

Nu zijn we klaar met Jericho, maar we hebben nog andere steden te veroveren. Bij de volgende stad zal het minder voorspoedig gaan, in elk geval aanvankelijk. Eén bepaalde man had namelijk geen gehoor gegeven aan de nadrukkelijke waarschuwing van Jozua om niets van de buit van Jericho mee te nemen. Dat leidde tot de eerste, en eigenlijk de enige, ramp waarmee Israël tijdens de verovering van het land Kanaän te maken kreeg. De enige gesneuvelden die er volgens het verslag ooit in al hun veldslagen vielen, waren 36 mensen die in de volgende veldslag omkwamen. En dat kwam doordat men het niet zo nauw nam met de gehoorzaamheid: er was zonde in het kamp. Dat zullen we zien wanneer we hierop terugkomen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Jozua 4:1-3
- Jozua 4:4
- Jozua 3:12
- Jozua 4:5
- Johannes 20:29
- Jozua 4:5-6
- Jozua 4:7-9
- Jozua 4:10-14
- Numeri 32:16-19
- Jozua 4:15-16
- Jozua 4:17-19
- Numeri 11:4
- Numeri 11:18
- Numeri 11:22
- Jozua 4:20
- Jozua 4:21-24
- Jozua 5:1
- Jozua 5:2
- Genesis 17:14
- Jozua 5:3
- Jozua 5:4
- Jozua 5:5
- Jozua 5:6
- Jozua 5:7
- Jozua 5:8
- Exodus 4:24-26
- Numeri 12:3
- Genesis 34:25
- Genesis 35:5
- Jozua 5:9

- Jozua 5:10-11
- Jozua 5:12
- Jozua 5:13
- Jozua 5:14
- Openbaring 19:10
- Hebreëën 7:3
- Jozua 5:15
- Exodus 3:5
- Mattheüs 26:52-53
- Jozua 6:1
- Jozua 6:2-3
- Jozua 6:4
- Jozua 6:5
- Jozua 6:6-7
- Jozua 6:8-11
- Jozua 6:14
- Jozua 6:15-19
- Jozua 6:20
- Jozua 6:21-25
- Jozua 6:26
- Jozua 6:27
- 1 Koningen 16:34

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.